

skadad genom flagring och övre bst grund men säker. 20 **r** har förlorat toppen genom att stenens kant har slagits bort. Av runan 21 återstår endast något mer än nedre hälften av en hst.

De bevarade brottstyckena av texten ge vid handen, att inskriften ej har varit formulerad efter någon schablon. Desto mera är det att beklaga, att det fattas så många runor, att man ej kan få någon säker ledning för en suppling. Angående namnet *Hákon*, som här förekommer i gen., 4–10 **hakunar**, liksom på Sm 76 **hkunar**, se Sm 16, där nom.-formen är belagd, **hakun**.

128. Göberga. Linderås sn.

Pl. 87.

Litteratur: A. Friberg: Undersökningsprotokoll den ¹¹/₆ 1909, brev till G. de Geer den ⁹/₄ 1919, ²⁷/₆ 1919, ¹⁵/₆ 1920, brev till S. Müller den ²²/₆ 1920 (NSmArk); G. de Geer: Brev till A. Friberg den ¹⁷/₆ 1919, , ¹¹/₆ 1920, ¹⁷/₆ 1920 (NSmArk); S. Müller: Brev till A. Friberg den ²⁵/₆–²⁶/₆ 1920 (NSmArk).

Äldre avbildning: O. v. Friesen: foto 1909 (NSmArk).

På ägorna till Göberga finnas talrika fornlämningar. År 1939 påträffades vid byggandet av en ladugård 18 gravar. En hällkista i ett röse är noterad i *Sverige* (utg. av A. Kempe, E. Apelqvist och O. Sjögren) 2, 1917, s. 254. Runstenen kom i dagen 1908. Den hade haft sin plats i stenfoten till ett uthus och placerades senare på gårdsplanen S om manbyggnaden.¹

Stenen är full av fördjupningar, av vilka några sträcka sig ganska långt in, en 17 cm en annan 14 cm. Ett hål går tvärs igenom. Professor G. de Geer meddelar den ¹¹/₆ 1920 ang. dessa utvittringar: »Denna [runstenen] befanns bestå av olivindiabas, en bestämning, som bekräftats genom å slippof utförd undersökning. Såsom ej sällan är fallet med denna bergart, hade ifrågavarande block blivit starkt angripet av vittring och var på många ställen djupt urgröpt av mer eller mindre skrovliga vittringsgropar, av vilka en gick tvärs igenom blocket. Groparnas form — stundom vidare inåt — visade tydligt, att de icke bildats med konst utan genom vittring. Det genomgående hålet var mer än 50 cm långt.»

Stenen är avslagen nedtill. Runorna äro delvis skadade. På den yta, som inramas av inskriften, synes ett kors jämte rester av ornamentik. Höjd 84 cm, bredd vid basen 83 cm. Runorna äro 8 cm höga.

Inskrift:

... in × iftir **p** ... rlak - ...
 1 5 10

... (ste)in eptir P(o)rlák ...

... stenen efter Torlak ...

Till läsningen: 4 **f** har endast nedre bst bevarad. Av 5 **t** synes större delen av hst som en smal, skarp ränna; bistavarna äro starkt vidgade. Av den runa, som stått mellan 8 **p** och 9 **r** finnas inga säkra spår. På 9 **r** är bistavens nedre del mycket svag. Efter 12 **k** synes på ganska stort avstånd en hst. De spår, som finnas mellan 12 **k** och runan 13, kunna möjligen vara svaga rester av ett skiljetecken.

Namnet *Þorlák*, vars ack.-form står här, 8–12 **p...rlak**, förekommer över hela Norden. Det är mycket brukligt på Island, ganska vanligt även i Norge (Lind), medan det är betydligt sällsyntare på östnordiskt område. Från svenska runinskrifter kunna anföras **purlakr** Ög 23, **þorlak** ack. Ög. 156 samt i formen **þorlaik** ack. på U 753; i diplomerna blott enstaka exempel. I danska runinskrifter finnas fyra belägg; ej synnerligen vanligt senare.

¹ Enligt Kempe–Apelqvist–Sjögrens aa s. 254 skola i Linderås ha funnits ytterligare två runstenar vilka legat i kyrkans murar men gått förlorade.